

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. Z.**, zast. Mgr. Lukášem Matějkou, advokátem, se sídlem Pražská 140, Příbram, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2019, č. j. 44726/19/5100-41456-711763, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2021, č. j. 43 Af 43/2019-92,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Finanční úřad pro Středočeský kraj, Územní pracoviště v Příbrami (dále jen „správce daně“), rozhodnutím o zřízení zástavního práva k nemovité věci dlužníka ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1933405/19/2120-00540-200206, podle § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), s použitím § 1309 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, k zajištění dlužníkem neuhrazené daně evidované správcem daně ke dni 9. 4. 2019 v celkové výši 241.220,99 Kč včetně příslušenství zřídil zástavní právo k nemovitým věcem ve vlastnictví žalobce zapsaným u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Příbram, na listu vlastnictví X pro katastrální území B. u B.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 10. 2019, č. j. 44726/19/5100-41456-711763, podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu odvolání zamítl a uvedené rozhodnutí správce daně potvrdil.

[3] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 9. 2021, č. j. 43 Af 43/2019-92, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud mimo jiné nepřisvědčil žalobní námitce o neurčitosti pohledávek, k jejichž vymožení bylo zřízeno zástavní právo. Z jednotlivých dokladů

o vymahatelnosti finanční pohledávky vyplývá, že německé daňové orgány žádají o vymození celkem šesti pohledávek, ve vztahu k nimž jednotný doklad obsahuje informace požadované v čl. 12 odst. 1 směrnice Rady 2010/24/EU ze dne 16. března 2010 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále jen „směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek“) a v § 20 odst. 3 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní právní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek“). Z předložených dokladů lze totiž zjistit, že ve všech šesti případech jde o pohledávky vůči žalobci (označenému jménem, příjmením, datem narození, německým daňovým identifikačním číslem a adresou) jako hlavnímu dlužníkovi, které jsou vymáhány na základě původního dokladu či dokladů o vymahatelnosti ze dne 25. 1. 2012, doručených žalobci dne 30. 1. 2012. Z jednotných dokladů o vymahatelnosti dále vyplývá, že všechny tyto pohledávky byly vyměřeny Finančním úřadem Landshut, s jejich vymáháním bylo možné započít od 29. 2. 2012 a představují neuhrazené daně z příjmu či majetku a jejich příslušenství za roky 2006, 2007 a 2008 a daně z přidané hodnoty a jejich příslušenství za roky 2006, 2007 a 2008. Jednotlivé pohledávky jsou sice označeny stejným referenčním číslem, nikoli specifickým jednacím číslem vydaného rozhodnutí, avšak jsou popsány jednoznačně a nezaměnitelně na základě celé řady dalších identifikačních znaků, které již byly zmíněny. O dostatečné specifikaci předmětných pohledávek a vědomosti žalobce o jejich existenci přitom svědčí úřední záznam ze dne 19. 6. 2014 i písemné vyjádření žalobce z téhož dne. Žalobce byl o vymáhání pohledávek informován nejpozději v roce 2013 a od roku 2015 mu byla průběžně srážena část mzdy a činěny další úkony k jejich úhradě. Teprve až v odvolání proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem začal žalobce namítat, že mu vlastně není zřejmé, o jaké nedoplatky se jedná. Navíc toto tvrzení je v rozporu s tím, že sám žalobce zaslal českému správci daně doklad Finančního úřadu Landshut ze dne 5. 3. 2013 o snížení jeho daňového nedoplatku a avizoval doložení jiných dokladů o jeho dalším snížení a případně zániku. Právě o vymáhání pohledávek uvedených v dokladu ze dne 5. 3. 2013 přitom německá daňová správa požádala české finanční orgány.

[5] Krajský soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou o neexistenci vymáhaných pohledávek. Z ustanovení čl. 14 odst. 1 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek a § 28 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek totiž jednoznačně vyplývá, že případné námitky vůči samotné pohledávce nepřísluší posuzovat tuzemských orgánům veřejné moci, ale orgánům německým. Je proto na žalobci, aby se v tomto ohledu případně domáhal ochrany svých práv u německých daňových orgánů či soudů. V dané věci byla přitom česká daňová správa průběžně v kontaktu s německou daňovou správou, která i přes upozornění českých daňových orgánů na námitky žalobce nikdy neuvedla, že by vymáhané pohledávky uhrazením či jiným způsobem zanikly. Je pravdou, že na přímou otázku správce daně neodpověděl německý orgán dne 19. 11. 2020 explicitním potvrzením existence pohledávek, neboť uvedl pouze částky, které dosud na podkladě daňové exekuce obdržel. Pokud však německá strana podala žádost o vymáhání, kterou nevezala do dne vydání žalobou napadeného rozhodnutí zpět, české daňové orgány logicky vycházely z toho, že dotyčné pohledávky nadále existují. V opačném případě by německé orgány byly povinny dožádaný orgán neprodleně informovat o jejich zániku či bezpředmětnosti, což neučinily. Za takové situace neměla česká daňová správa důvod vymáhání ukončit či přerušit, a pokud by tak učinila, postupovala by v rozporu se směrnicí o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek, se zákonem o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek a s principem vzájemné důvěry mezi dotčenými spolupracujícími orgány. Navíc ani žalobce kromě zmíněného dokladu o existenci nedoplatků v Německu ze dne 5. 3. 2013 nepředložil české daňové správě žádný další doklad o pozdější úhradě (části) dlužných pohledávek. Předchozí potvrzení Finančního úřadu Landshut ze dne 28. 6. 2011 přitom logicky nemůže být dokladem o zániku pohledávky z později vydaného titulu. Krajský soud zamítl důkazní návrh žalobce na vyžádání zprávy německých daňových orgánů ohledně existence

pokračování

vymáhaných pohledávek, neboť pokud by pohledávky zanikly po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, neměla by tato skutečnost vliv na jeho zákonnost, jak vyplývá z § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navíc žalobce nepředložil žádný důkaz o zániku vymáhaných pohledávek, německá strana taktéž nesdělila, že by pohledávky zanikly, a ani správní soud není z uvedených důvodů oprávněn v tomto žalobním řízení existenci pohledávek přezkoumávat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž označil důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že vymáhané pohledávky jsou vymezeny naprosto neurčitě prostým odkazem na jednotné doklady o vymahatelnosti, přičemž v podstatě ani české daňové správě není zřejmé, co konkrétně vymáhá.

[8] Dále stěžovatel namítl, že v Německu nemá žádný daňový dluh a pokud jej v minulosti měl, byl již vyrovnán, což řádně doložil. Z dokumentace Finančního úřadu Landshut totiž vyplývá, že mezi ním a německým daňovým orgánem došlo k odsouhlasení výše daňového dluhu, k dohodě o jeho úhradě a k následnému prominutí daňových nedoplatků. Zároveň vyvinul veškeré úsilí, které po něm bylo možné požadovat za účelem vyřešení věci před německými orgány. Od české finanční správy totiž obdržel kontaktní údaje na úředníky německé daňové správy, jež danou věc vyřizují, s nimiž následně bezvysledně komunikoval a kterým doložil dokumentaci o zániku daňového nedoplatku. Dne 27. 1. 2021 zaslal německé daňové správě žádost o ukončení vymáhacího procesu, která však nebyla dosud vyřízena ani v tomto směru nebyl kontaktován. Současně požádal českou daňovou správu, aby si vyžádala potvrzení existence vymáhaných pohledávek, což učinila dotazem ze dne 7. 7. 2020, na který německý orgán neodpověděl a pouze zaslal písemnost nereagující na podstatu otázky. Následně se německá daňová správa naprosto odmlčela i vůči české daňové správě a dokonce ji neinformovala ani o podání zmíněného formálního návrhu na ukončení vymáhacího procesu.

[9] Konečně stěžovatel namítl, že odpovědnost za nastalou situaci by neměla být přenášena výhradně na jeho osobu, ale také na obě finanční správy. Pokud je totiž německá daňová správa zcela pasivní a nekomunikuje s ním ani s českou daňovou správou, neměla by být takovému postupu přiznána právní ochrana, kterou by měl naopak stěžovatel nalézt v soudním systému. Stávající situace má v konečném důsledku přesah i do jeho ústavně zaručených práv, neboť ze strany státu by mu měla být poskytnuta alespoň minimální úroveň ochrany a zastání, k čemuž však nedochází. Ačkoliv jsou si totiž česká finanční správa a správní soud vědomi jeho nelehké a obtížně řešitelné situace, pouze jej odkazují na nutnost postupu před německými orgány. To bezesporu aktivně, avšak zcela bezvysledně činil, k čemuž je zapotřebí také přihlédnout.

[10] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně aby zrušil také rozhodnutí žalovaného.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením věci krajským soudem a doplnil, že podkladem pro vymáhání a zajištění pohledávek byly pro správce daně jako dožádaný orgán jednotné doklady o vymahatelnosti, jež obdržela v rámci mezinárodní žádosti o vymáhání. Ta přitom doposud nebyla vzata zpět. V jednotných dokladech o vymahatelnosti jsou pohledávky evidované dožádaným orgánem podrobně specifikovány a byly identifikovány i v rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem. Jednotné doklady o vymahatelnosti uvádí nejen druhy daně, na níž jsou evidovány předmětné nedoplatky,

ale také období, s nimiž se nedoplatky pojí. V daném případě se jedná o daňové nedoplatky za zdaňovací období 2006 až 2008, které byly stanoveny dne 25. 1. 2012. Právě s ohledem na toto datum stanovení nedoplatek nelze přisvědčit stěžovateli tvrzení o částečné úhradě a částečném prominutí vymáhaných pohledávek, jež dokládá dokumentem ze dne 28. 6. 2011 vydaným německou daňovou správou. Spory týkající se pohledávky přitom spadají do pravomoci příslušných orgánů dožadujícího státu. Případné námitky vůči samotným pohledávkám tedy nepřísluší posuzovat českým daňovým orgánům ani soudům.

[12] Dále podle žalovaného dožadovaný orgán ani soud dožadovaného státu nejsou oprávněny hodnotit úroveň komunikace mezi stěžovatelem a německou daňovou správou ani z ní vyvozovat důsledky ovlivňující řízení ve věci mezinárodní žádosti o vymáhání pohledávek a žalobou napadené rozhodnutí. V průběhu řízení před českými daňovými orgány pak byly dodrženy zásady správy daní, neboť správce daně komunikoval a spolupracoval se stěžovatelem i s dožadujícím orgánem. V tomto směru tak nelze shledat žádné porušení stěžovatelových ústavních práv. Sporuje-li stěžovatel existenci pohledávek a má za to, že jsou krácena jeho práva ze strany dožadujícího orgánu, nemůže se nápravy domáhat prostřednictvím tohoto soudního řízení, nýbrž u příslušných orgánů dožadujícího státu.

[13] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost byla podána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[15] Podle písm. a) zmíněného ustanovení kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písm. b) téhož ustanovení kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjištění byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*.

[16] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval stížnostní námitkou o neurčitém vymezení vymáhaných pohledávek.

[17] Podle čl. 12 odst. 1 směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek, *ke každé žádosti o vymáhání pohledávky se přiloží jednotný doklad o její vymahatelnosti v dožadovaném členském státě. Tento jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadovaném členském státě odráží základní obsah původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky a je jediným základem pro opatření k vymáhání pohledávky a předběžná opatření přijímaná v dožadovaném členském státě. Nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nabrání v tomto členském státě. Jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky obsahuje alespoň tyto informace:*

- a) *informace důležité pro určení původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky, popis pohledávky, včetně jejího charakteru, období, jež se pohledávka týká, veškerá data důležitá pro její vymáhání, jakož i výši pohledávky a její různé složky, jako např. jistina, naběhlý úrok atd.;*
- b) *jméno a jiné údaje důležité pro identifikaci dlužníka;*
- c) *název, adresu a další kontaktní údaje týkající se*
  - i) *úřadu odpovědného za vyměření pohledávky, a pokud jde o jiný úřad,*
  - ii) *úřadu, kde lze získat další informace týkající se pohledávky nebo možnosti napadnout platební povinnost.*

pokračování

[18] Podle § 20 odst. 3 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek, *jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky vyhotovený na standardním formuláři obsahuje*

- a) *jméno a bydliště, obchodní firmu nebo název a sídlo dlužníka a další údaje potřebné k jeho identifikaci,*
- b) *druh a výši finanční pohledávky,*
- c) *složky finanční pohledávky, jako jsou například jistina nebo úrok,*
- d) *zdaňovací nebo jiné období, jehož se finanční pohledávka týká,*
- e) *určení původního titulu pro vymáhání finanční pohledávky v dožadujícím státu,*
- f) *název, adresu a popřípadě další kontaktní údaje orgánu veřejné moci,*
  1. *do jehož působnosti spadá stanovení předmětné finanční pohledávky,*
  2. *u kterého lze získat další informace týkající se finanční pohledávky nebo možnosti jejího napadení, pokud jde o jiný orgán než orgán uvedený v bodě 1,*
- g) *časové údaje důležité pro vymáhání finanční pohledávky,*
- b) *další náležitosti jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky.*

[19] V posuzované věci aktualizované jednotné doklady o vymahatelnosti pohledávek ze dne 20. 11. 2017, které obdržel stěžovatel e-mailem o den později, všechny tyto náležitosti obsahují, neboť v nich je označen dlužník údaji o svém jménu, příjmení, datu narození, adrese a německém daňovém identifikačním čísle, uveden den 25. 1. 2012 jako datum stanovení všech pohledávek s možností je začít vymáhat od 29. 2. 2012 a Finanční úřad Landshut jako orgán odpovědný za vyměření pohledávek, jakož i obsažen popis jednotlivých nedoplatků (neuhrazené daně z příjmu či majetku a jejich příslušenství za zdaňovací období roků 2006, 2007 a 2008 a daně z přidané hodnoty a jejich příslušenství za zdaňovací období roků 2006, 2007 a 2008) včetně jejich konkrétní výše v eurech a českých korunách. Tyto údaje přitom po zohlednění úhrady části vymáhaných pohledávek odpovídají skutečnostem uvedeným ve výroku rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelovým tvrzením o naprosté neurčitosti vymáhaných pohledávek i o nedostatečném povědomí české daňové správy o tom, co má vlastně vymáhat.

[20] Dále Nejvyšší správní soud posoudil kasační námitku o neexistenci vymáhaných pohledávek.

[21] Podle čl. 14 odst. 1 věty první směrnice o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek, *spory týkající pohledávky, původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě a spory týkající se platnosti doručení učiněného příslušným orgánem dožadujícího členského státu spadají do pravomoci příslušných orgánů dožadujícího členského státu.*

[22] Podle § 28 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání pohledávek, *tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti nebo správnosti*

- a) *dožádané finanční pohledávky uložené*
  1. *jiným státem,*
  2. *nižším územním nebo správním celkem jiného státu,*
  3. *orgánem veřejné moci jiného státu, nebo*
  4. *orgánem Evropské unie,*
- b) *původního titulu pro vymáhání finanční pohledávky v jiném státu,*
- c) *jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu,*
- d) *upraveného jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu,*
- e) *dokladu umožňujícího zajištění finanční pohledávky z jiného státu,*
- f) *úkonů při vymáhání finanční pohledávky uskutečněných orgánem veřejné moci jiného státu,*
- g) *doručení učiněného orgánem veřejné moci jiného státu, nebo*
- b) *dokumentu doručovaného z jiného státu na základě dožádání o mezinárodní pomoc.*

[23] Podle čl. 22 odst. 1 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1189/2011 ze dne 18. 11. 2011, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením směrnice Rady 2010/24/EU o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále jen „prováděcí nařízení“), *stane-li se žádost o vymáhání pohledávky nebo o předběžná opatření v důsledku splnění nebo zániku pohledávky nebo z jakéhokoliv jiného důvodu bezpředmětnou, sdělí to dožadující orgán neprodleně dožadovanému orgánu, aby tento zastavil zahájené úkony.*

[24] V dané věci tedy správce daně ani žalovaný jako dožádané daňové orgány nebyli oprávněni posuzovat původní tituly pro vymáhání dotyčných finančních pohledávek ani správnost údajů uvedených v jednotných dokladech o vymahatelnosti. Pokud dožadující německý orgán nesdělil, že se předmětné pohledávky staly bezpředmětnými kvůli jejich splnění, zániku či jinému důvodu, musely české orgány daňové správy vycházet z toho, že existují, a proto bylo jejich povinností na základě žádosti o mezinárodní právní pomoc činit potřebné úkony za účelem jejich vymáhání. Ostatně kvůli vymožení stejných nedoplatků byly již v roce 2015 vydány exekuční příkazy na srážky ze mzdy i rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovitosti a dne 16. 10. 2017 exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu. Během posuzovaného daňového řízení přitom stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly neexistenci vymáhaných pohledávek, a proto správce daně ani žalovaný nepochybili, když se touto otázkou blíže nezabývali. Teprve až v žalobním řízení byla předložena dokumentace vedená Finančním úřadem Landshut, ze které vyplývá, že dne 28. 6. 2011 byly na základě dohody o vyrovnání a částečné úhrady dluhu stěžovateli prominuty některé daňové nedoplatky. Nicméně nyní vymáhané pohledávky byly stěžovateli vyměřeny později dne 25. 1. 2012, a proto je zřejmé, že se na ně nemůže vztahovat uvedené rozhodnutí německého daňového orgánu o prominutí daňových povinností. Sdělení německého orgánu ze dne 19. 11. 2020, ve kterém nebyla k dotazu české daňové správy explicitně potvrzena existence dotyčných pohledávek, bylo učiněno až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, na jehož zákonnost nemohlo mít vliv, neboť v rozhodné době nebylo o nutnosti pokračování ve vymáhání žádných pochybností, jak již bylo zmíněno. Navíc i z toho, že německý daňový orgán potvrdil částky, které na základě daňové exekuce dosud obdržel, lze spolehlivě usuzovat, že nepovažoval vymáhané pohledávky za bezpředmětné, jinak by tuto skutečnost ve shodě s prováděcím nařízením českému orgánu sdělil. Komunikace stěžovatele s německým daňovým orgánem, která byla završena žádostí o ukončení vymáhacího procesu, ani následné odmlčení dožadujícího orgánu, pak samy o sobě nesvědčí o neexistenci dotyčných daňových nedoplatků. Ani s tímto tvrzením stěžovatele se tedy Nejvyšší správní soud nemohl ztotožnit.

[25] Pasivita německé daňové správy, které stěžovatel přičítá nemožnost domoci se svých práv, měla podle kasační argumentace nastat až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a proto při jeho soudním přezkumu nemůže být v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. k této tvrzené nové skutkové okolnosti přihlédnuto. Bude tedy na stěžovateli, aby během pokračujícího vymáhacího řízení předložil německému daňovému orgánu důkazy svědčící o správnosti jeho tvrzení ohledně neexistence předmětných daňových nedoplatků, kterému doposud nic nenasvědčuje. Teprve poté bude moci dožadující orgán české daňové správy postupem podle § 22 odst. 1 prováděcího nařízení případně sdělit, že se vymáhané pohledávky staly bezpředmětnými. Proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani kasační námitku o nepřípustném přenosu odpovědnosti za nečinnost dožadujícího orgánu na stěžovatele.

[26] Lze tedy konstatovat, že krajský soud posoudil sporné právní otázky správně a přitom vycházel ze skutkového stavu, který byl v daňovém řízení nezatíženém žádnými vadami náležitě zjištěn. Důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[27] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu